

Pròleg

Dimarts 22 de març de 2011
Sierra de Revilla (a cavall de les valls de Pineta i de Tella)

El sol queia ràpidament rera la mola immensa que formen els pics d'Añisclo i el Mont Perdut. Quedava poc més d'una hora de llum, i en Pere, amb el rostre amarat de suor, tot i el fred ben viu que acompanyava la incipient primavera, accelerà el seu pas.

Calia que arribés a la porta abans que la Xesca trobés la manera de creuar-la; maleïda mossa, perquè havia marxat sense dir-li res? A més s'havia emportat gairebé tot el seu material i l'havia obligat a perdre bona part del dia comprant-ne de nou, abans de sortir a encaçar-la. Però potser encara hi seria a temps; havia de ser-hi a temps...

Sí, és cert, la nit abans s'havia empenyat amb ella; prou que ho sabia que s'hauria d'haver controlat, que hauria d'haver-li donat la possibilitat que s'expliqués abans de tirar-li la cavalleria al damunt. Però sempre és

diffícil ésser objectiu amb aquells a qui estimes, i l'havia ferit que no fos capaç de confiar prou en ell.

Ara, però, tot plegat importava ben poc. Si no aconseguia arribar a temps podia perdre-la per sempre. Més ràpid, més ràpid... És que no pensava arribar mai aquell avenc? Ja feia una bona estona que trescava, gairebé corrent, per damunt la carena; no podia pas estar gaire més lluny...

La Xesca havia d'ésser allí dalt, les petjes a la neu caiguda just un dia abans no deixaven cap dubte; no és que en Pere fos cap expert en seguir rastres, de fet no en tenia ni idea, però es veia ben clar que algú amb un peu petit, havia pujat no feia gaire per aquella ruta i no havia tornat a baixar; si més no, no per aquella banda.

Va tornar a lamentar-se de no tenir a mà el GPS, així podria saber amb exactitud on era i quant l'hi quedava, però, és clar, era, amb la resta del seu material, a la motxilla que ella s'havia endut .

Finalment, mentre un blau profund, només trencat per una llarga franja d'un roig encés a l'horitzó, s'ensenyoria del cel de la vall de Pineta, l'esperada entrada a l'avenc s'obrí sota els seus peus. Sense perdre ni un segon, començà a baixar per les grans moles de pedra que s'apilonaven a l'entrada de l'avenc, mentre , amb els ulls, buscava algun senyal que indiqués que la Xesca encara era allà. Res, ni rastre, pensava mentre continuava baixant i començava a remenar la seva motxilla en busca del frontal.

—Xesca!! —va cridar tant fort com va poder, tot i que amb ben poca esperança d'obtenir resposta.

Allà sota ja era ben fosc. L'única cosa que veien els seus ulls era la petita rotllana que il·luminava el seu frontal. Estava a punt d'arribar al rappel, si la Xesca encara era allí baix, trobaria la reunió muntada i la corda despenjant-se per aquell tram vertical. Era impossible desmuntar-la completament des de baix, encara que, després de tot el que l'hi havia passat els dos darrers mesos, impossible seria una paraula que li costaria tornar a utilitzar...

La petita repisa on començava el rappel s'il·luminà sota la llum blanca dels leds del frontal, mentre l'ànima l'hi queia als peus... Allà no hi havia res. Com podia ésser? Havia mirat bé l'entrada de l'avenc i tan sols hi havia unes petjades que avançaven endins per entre els grans blocs de roques. N'estava del tot segur, ningú havia pogut sortir d'allà dins des de la darrera nevada. Però llavors, on era la Xesca? Era absurd pensar que havia estirat la corda des de baix fins a fer-la caure. Sense la corda muntada no es podia tornar a pujar, i, si no aconseguia creuar la porta quedaria bloquejada allí baix per sempre. Tampoc semblava probable que la guàrdia exterior corrés per allà, segur que ja l'haurien aturat a ell també.

—Xesca!! Xesca!! —va tornar a cridar amb totes les seves forces.

Mentre les parets fosques engolien els seus crits, els ulls se li aturaren en un petit objecte que brillava sota la llum del frontal, mig amagat entre dues grans pedres, ben a prop dels seus peus. Era un dels seus tascons, no en tenia cap dubte. De sobte, la certesa de que la Xesca, no

només havia estat allí, sinò que havia muntat la reunió per a poder rappelar, el va omplir d'esperances, i de noves preguntes cada cop més inquietants...Si havia tornat a pujar per desmunar la reunió, on era la Xesca? I si la Xesca encara era a baix, qui havia desmuntat i s'havia endut practicament tot el material? La guàrdia exterior, o els altres? L'altre cop que havia estat allí amb la Xesca, ella l'havia observat mentre muntava un punt extra de suport amb un tascó de més; probablement si algú que no era ella havia desmuntat la reunió després de retirar la corda, no s'hauria fixat en aquell tascó de més.... Però si era així, qui i on era aquesta persona? I si la Xesca encara era allà baix, perquè no responia?

Massa dubtes, massa preguntes, i només una certesa. El proper pas era tant evident com difícil. Era absurd donar-hi més voltes , no hi havia cap alternativa.

Va deixar la motxilla en un racó de la repisa i s'enfilà a grans gambades per damunt les roques que portaven a la sortida de l'avenc. Només posar els peus a forà, un vent gèlid l'hi colpí el cos encara amarat de suor, i l'hi recordà que havia deixat tota la roba d'abric a baix, dins la motxilla.

Sempre l'hi havia agradat la sensació de fred,l'ajudava a estar més despert, l'hi tensava els músculs i el posava alerta, però, en aquell moment, aquell fuet gelat s'escolava dins del seu ànim en forma de mal auguri.

El blau del cel havia mudat ja en negre. Sols a l'horitzó, rera l'imponent circ de Pineta, s'intuïen encara les darreres llums del dia.

En Pere, completament quiet i absort, contemplava els petits llums que brillaven escampats, aquí i allà, dins la foscor de la vall de Pineta. L'alberg, el "canguro truchero", las Cortes, Espierba, Zapatierno, el càmping, la Sarra, i, més lluny, les llums del Parador nacional i el refugi de Ronatiza. Coneixia i estimava aquell lloc com si fos una part de si mateix. De fet, dins seu, sentia que aquella vall també el coneixia i l'estimava a ell. Era un sentiment estrany, difícil d'explicar, però això no el feia pas menys intens.

Per damunt de l'ombra fosca de la Múnia, Sirius brillava amb força. Semblava fer-li l'ullet amb les seves ràfeges de colors. Els seus ulls anaren repassant aquell cel tant conegut, el carro, cassiopea, orió, els bessons, el cotxer, ...

En silenci, en Pere s'anava acomiadant de tot i de tothom. Era conscient que la seva única opció era baixar el rappel, anar a trobar la Xesca, si es que encara era allà baix. Però, al mateix temps, també sabia que, fos qui fos qui havia desmuntat la reunió de la Xesca, era probable que encara fos per allà, i, si desmuntava la seva quan ell fos a baix, no podria sortir mai més d'aquell pou.

Dins del seu cap s'acumulaven atropelladament les imatges dels dos darrers mesos, des d'aquell dia en que, tot fent un café amb llet al bar Pirineos de Bielsa, es va fixar en aquella noia que parlava un català estrany, just a la taula del costat.

—Adéu, adéu, l'occident és tot en foc, el sol mor a poc a poc, dins del bosc l'oreig suau, ens ve a dir adéu siau, dormiu, en pau...

La cançó va sortir dels seus llavis de forma gairebé involuntària, en un murmuri, dolça i suau com una petita pregària. De fet no era pas cap altre cosa, en Pere s'encomanava als esperits de la vall, de la seva vall.

Amb un cop de cap, intentà espolsar-se tots aquells pensaments mentre les llàgrimes començaven a rodolar-li galtes avall.

Llençà una última mirada al cel estrellat, potser seria el darrer cop que el veuria, i començà a enfilat de nou el corriol que baixava a l'avenc i que l'havia de portar a la repisa on l'esperava la seva motxilla.

—Adéu Marta! —fou l'últim crit que llençà al cel.